

tatis laude memorādū, neq; illius solū actiōes, uerū et domesticos sermōes diligētissime oēs obseruauit. Amant et familiaris se a q̄le suū lūlū scdm mirę faciūdię miręq; ḡe uirū: cui tametsi p̄perata mors iniuriā fecit, magnū tñ sic quoq; iter laudata igenia sibi locū uideat. Cū ño ex p̄batissimis moribus, ex sūma igeny ui, et acerrimo studio Quintilianus eēt, prima statū iuuetā celebrare forū, atq; i sūmis patronorū numerari occipit: ad eāq; uirtutis eę in geny cōmēdationē repēte puenit, ut nō solū maxie queq; ad illū cāp̄ deserrētur, sed et notarij q; eius discēns ñ bā ex ciperēt, uulgo a studiosis hōibus cōducerētur. Quoties ño cū alyis agebat, oīum nō solū cōcēssu, sed et cōcēnsu, fere ab ipso ponēdę cāp̄ intū exigebat. Primā ño actionē iuuenili q̄dā cupiditate glorię ductus, eā emisit, q̄ Neuy Arpiniani cām cōtinebat, i q̄ q̄stū fuerat p̄cipitata ne eēt ab illo uxor, an se ipsa sua spēte icesset. Inter ceteras aut q̄s egit cās Quintilianus, duę i primis isignis hūz altera, q̄ p̄ regina Berenice ap̄ eā dixit altera, qua rē tuebat q̄ subiecisse dicebat mariti testīm, et c̄biographū marito exspirāte h̄ribus dedisse: q̄d uerū erat. Nā q̄ p̄ leges i stitū uxor nō poterat heres, id fuerat actū, ut ad eā bona p̄ hoc tacitū fidei cōmissū puenirēt. Et caput q̄dē quari facile erat, si hoc diceret palā, sed p̄ibat h̄ribus. Ita ergo figurate cām egit, ut iudices illud itelligerēt factū, delatores at nō posse appb̄dere ut dcm, idq; cū maxima Quintiliani laude utrūq; cōtigit. Verū p̄ter igeniū, q̄d in illo fuit emi nētissimū, tātā et uī cōcipiē darū imaginū, quas p̄bātias uocat, habuisse accepimus, ut fręquenter ita motus sit, ut nō solū lachrymę illū, sed et pallor et ño similis dolor dep̄hēderēt. Sed cū diu iā i foro tāto successu tātāq; gloria ñ satus foret, ut idē nō igētiē mō opes, sed et Ro. ciuitatē oīaq; nobilitatis iura cōsecutus eēt, et iā maximus (ut Iuena. iqt) orator h̄ret, honestissimū sibi agēdi cās finē statuēs, dū adhuc desideraret, receptui cecinit, suāq; mox operā uir p̄culābio hōium cā natus, ad p̄cipiēdi munus trāsferre coactus ē. Quo loco adnotādū nob̄ ē primū oīum Quintilianū Romę publicū iuuetutis gymnasiū, et e' fisco eximīū stipēdiū accepisse: multiq; ex eius ludo quasi ex equo Troiano l̄ arū p̄ceres extiterūt, iter quos et Plinius ille iunior fuit, q̄ et i epis. Quintilia, p̄ceptorē suū libētissime agnoscit: ex Iuena. l̄ itē fuisse (ut q̄dā arbitrātur) maxime ñ simile ē, q̄ de illo his ñ bis honorifice mētionē facit. Vnde igit' tot Quintilianus hēt saltus: exēpla nouorū Factorū trās fēlix et pulcher, ex acer,

Felix ex sapiens, ex nobilis, ex generosus, Appositam nigrā lunam subtextit alutæ

Felix orator quoque maximus, ex iaculator. Et si perfrixit, cantat bene.

Erat aut in eo p̄ter

cetera adeo ex p̄p̄ta fidelisq; memoria, ut q̄ ex tpe aliqñ dixisset, ad ñbū ē repetita redderet, cuius rei p̄p̄issime piculū fecit, signū iteruētus aliquorū q̄ hūc honorē mererētur, iter are declamatiōis p̄te coegisset. Postq̄ ño i erudiē dis iuuenibus, xx. an. tāta sua gloria tātāq; iuuetutis Romana utilitate posuit, ut ab igeniosissimo Latinorum epi grāmātū poeta, et uagē iuuetutis moderator, et Romānę toge gloria uerē meruerit appellari: et hūc labore dep̄ca tus, studijs aliqñ suis getē ip̄trauit atq; ut nō solū etatis suę hōibus, sed et posteris quoq; cōsuleret, totū illā oīū ad hos de oratoria i stitutōe libros cōponēdos trās fultit: quorū cū tertiu iā i manibus uolūmē h̄ret, Domitianus Augu stus curā illi sororis suę nepotū dlegauit. Vxorē p̄torij uiri filiā, oēs q̄ i fœminā cadūt laudes (ut ipse iqt) iuppres sam, cū nodū etatis unūgesimū expleset annū, duos enixā filios, amisit. Quorū alterū q̄ntū iā annū egressū, mirę ḡe, iucūditatis, igenyq; puerū, defleuit extictū. Alter at sui nomē parētis referēs, iāq; etatis. x. egressus annū, oī bus et q̄s, iuxta illa capiat etas, corpū aiq; laudibus cumulatus, et cōsulari nup̄ adoptiōe ad oīum spes honorū prius admotus, atq; auūculo p̄tori gener destinatus, et oīum spe sacris eloquētię cādādat, cū octo mēsiū ualitudine p̄p̄sus eēt, i felici parētis hos ipsos et i pueri usū elucubrātū libros, alterū orbitatis uulnus i stixit, atq; hūc suū casū i ho rū librorū sexto uir pius, sed oīum suorū iupstes, miserabiliter delamētat. Hos aut q̄ nūc i manibus n̄ris libri uer sant, Victorio Marcello cū sūma sibi amicitia cōiūcto, tū eximio studiorū amore flagrātī, dicit, q̄ q̄bus, id q̄d de Cartagine Sallust. ait, silere satius puto, q̄ pauca dicere. Ferebātur at et aly duo sub Quintiliani noie libri artis p̄toricę, neq; editi, ut ipse iqt, a se, neq; i hoc cōpati. Nā alterū sermone p̄ biduū hito, pueri q̄bus id p̄stabat, exce p̄t alterū pluribus sane diebus, q̄ntū notādo cōseq̄ potuerāt, iterceptū, boni iuuenes temerario editiōis honore uul gauerāt. Hos deide cōposuit, i q̄bus eadē sūt aliq̄ multa mutata, plurima adiecta. Fuit. n. i boie, ut i nullo unq̄, i ge nus q̄dā aius. Itaq; oīa i his libris sedulo p̄cipit, et omisso iter dū speciosiore styli ḡnē, ad utilitatē se discētiū sūmit titōiaq; i us q̄ p̄secutus ipse ē, q̄ p̄ti p̄ceptis, p̄ti rōne cognouerit vsurpata sine uilla dissimulatiōe p̄mit. Sed neq; uete rē prorsusq; uulgatā opionē suā dānare ipse i his libris ē ñtius, neq; i tāta re hō candidissimus cōscius eē sibi dissi mulātū i ulla p̄te iudicy sui sustinuit. Præter hos at, et vnū librū de causis corruptæ eloquētię, ex alterū itē, q̄ nunc quoq; extat, declamatiōis cōposuit. Miro at eādore ueterū igenia ñ tutesq; oīum iudicauit. Seneca tñ dānare, iui sumq; h̄re ē creditus: q̄d accidisse sibi ipse scribit, dū corruptum ex oibus uitys deprauatū dicendi genus reuocare ad seueriora iudicia contendit. Nam cum solus fere Seneca in manibus adolescentium foret, non quidem ipsum omnino conabatur excutere, sed potioribus præferri non sinebat. Hactenus mihi de Quintiliano cōperta sunt.